

A Györszentiváni
Keresztelő Szent János Plébánia

HÍRADÓJA

Megjelenik alkalmanként.

XVIII. ÉVF. 1. SZÁM
2013. JÚNIUS

Templomunk búcsúja és a bér málkózás

A szentekről haláluk napján, a mennyországi örök életük kezdetén szoktunk megemlékezni. Ez alól csak Keresztelő Szent János a kivétel a liturgikus évben. Az ő személye a határvonal, de egyben a híd is a két szövetség között, akiről mind a négy evangélium Jézus Krisztus előfutáraként számol be. Az Úr Jézus maga mondta róla, hogy: „az asszonyok szülöttei között nem született nagyobb Keresztelő Jánosnál.” János az Ószövetség szülötte, de már az Újszövetséget hirdeti. Egész élete – már az anyaméhben is – az Úr Jézusra mutat. Ennek legmarkánsabb megnyilvánulása az, amikor a Jordán partján rámutat Jézusra: „Íme az Isten Báránya. Íme, aki elveszi a világ bűneit. Őt hallgassátok.”

Valójában minden keresztény embernek is ez a feladata: az Úr Jézushoz vezetni az embereket. Ezért is fontos, hogy – most már hagyományosan – ekkor, azaz templomunk búcsúján van a bér málkás ünnepe. E szentség kiszolgáltatása alkalmával kapják meg a Szentlelket azok a testvéreink, akik szeretnék a felnőtt közösséghez csatlakozva tudatosan megélni keresztény élethívátásukat.

Legyen példa előttük Keresztelő Szent János, aki felismerte az Úr akaratát és megtette azt.

Legyen ez a nap – Jézus megkeresztelkedéséhez hasonlóan – ennek a kezdete minden bér málkózó számára.

Legyen ez a pillanat számukra is a nagy találkozás.

Liziczai Ákos

Drága Testvéreim, Kedves Jó Barátaim!

Gábor halála mindannyiunkat megrázott és millió kérdést vet fel bennünk. Ezeket nehéz megválaszolni, mindet nem is fogjuk tudni ebben az életben. Ennek ellenére igyekeznünk kell kutatni a választásokat, mert Isten olykor megenged dolgokat (hiszen megkaptuk a szabad akaratot), amelyek kapcsán jobban felé fordulhatunk, ráfigyelünk, hogy ismét megtapasztaljuk végtelen jóságát és irgalmas szeretetét.

Most így teszek én is. Az első napokban sokszor utolért a kétségbeesés kísértése, amiből csak egy módon menekülhettem és menekülhetek ki ma is: Istent, az Ő szándékát keresem, és nagy bizalommal kérem a segítségét.

Nehéz leírni a folyamatot, hogyan jutottam idáig, hogyan történt, de egyszer csak felfogtam (már amennyire ez lehetséges), hogy Gábor ugyan meghalt, de VAN! Jézus Krisztus megváltó kereszthalála adja nekünk ezt a bizonyosságot. Ez megváltásunk lényege. Hányszor hallottuk: a szeretet erősebb, mint a halál. Most megtapasztalom, hogy így van.

Az első hetekben félve gondoltam Gáborra, hol lehet? Ma nem kérdezem, mert az a legfontosabb számomra, hogy most már Isten gondoskodik róla teljesen. Az útja egyenesen az Atyához visz. Hogy meddig tart ez az út, nem tudjuk, de segíthetünk neki. Imádsággal, felajánlással. Csodálatos arra gondolnom, hogy amikor valami szépet látok, tapasztalok, „küldök” neki belőle. Olykor a segítségét is kérem, és amikor megkapom, örülök, mert tudom, ez is előbbre viszi őt az útján. Az is nagyon jó érzés, hogy már tisztán szerethetem. Nem tudom megbántani egy félrecsúszott szóval vagy gesztussal (ahogy tettem olykor akaratom ellenére is). Hálatelt szívvel érzékelem a halálon átívelő szeretet örömét. Mert az ember eredeti bűntől terhes szeretete ebben a helyzetben megszabadul a bűn szennyétől. Megtisztítja a Szentlélek. Ez egy újfajta szeretetközösség. Ami szóval nehezen megfogalmazható. Azt hiszem, ez a szentek közössége, amit a Hiszekegyben megvallunk. Az üdvözültek, a tisztítóhelyen szenvedők és a még földön élő, megváltott lelkek szeretetközössége. Állan-

dó kapcsolatban vagyunk egymással az imádság révén, amit megtisztít és közvetít a Szentlélek Isten. Ez a szeretetkapcsolatunk tiszta és gyümölcsöző mindannyiunk számára és Isten dicsőségére.

Ezért kérlek benneteket, imádkozzunk együtt Gáborért. Adjunk hálát földi életéért és kérjük mindenható irgalmas Urunkat, mielőbb engedje őt színe látására.

Hálásan köszönök minden segítséget, szeretetet, amivel elhalmoztátok Gábort!

Szeretettel:

Márti

✦ HUSZÁR GÁBOR temetési homíliája

Sokat gondolkodtam, hogy ne a számadásról szóló római levél részletét vegyem-e. De mindegyikünk tudja, nem könnyű számot adni. Sem a tudásunkról, sem szavainkról vagy tetteinkről. Hát még egy egész életéről! És ráadásul mást látott Gábor testvérünk életében egy külső szemlélő, mást egy barát, és ismét mást egy rokon vagy egy családtag. És mi tudhatunk-e egyáltalán számot adni valaki életéről, amikor végső lépése is váratlanul ért bennünket?

Ezért inkább az előbb hallott részletet választottam, mert ez a gyökerekről szól. „*Nincs már célja az életemnek, sem reménységem az Úrban!*” – megdöbbentő szavak. Talán azért is, mert úgy gondoljuk: a Szentírás csak a szépről, az istenes és kegyes dolgokról szól. Pedig nem igaz. A Biblia az életről beszél, amiben helyet kap a túl-

áradó öröm mellett az emberi dráma is: az üldözöttség, a kiszolgáltatottság, a megterhelő munka és a néha reménytelen küzdelem. A zsoldárok is legtöbbször egy-egy ilyen élethelyzetet fogalmaznak meg, imádsággá alakítva az emberi élet örömteli vagy éppen fájó eseményeit.

A külső szemlélő Gábor testvérünkben a közéleti embert láthatja, aki készségesen segített mindenkinek. Ő hívta létre 1992-ben a Polgári Kört, majd évről-évre jó nevű előadókat hívott meg. A faluért végzett munkájáért 5 éve megkapta a „Városrész Szolgálatáért” díjat is.

Aktív tagja volt a plébániai Színhátszó Körnek is, ahol a vígjátéktól a drámáig sokféle epizód szerepet eljátszott. Idén kapta meg első főszerepét, amit nagy örömmel és lelkesen tanult.

A kifelé határozottan cselekvő ember belül azonban nagyon érzékeny volt. Ezért is viselte meg, hogy az utóbbi időben életének sok szála gubancolódott össze. Kívülről úgy tűnt, hogy ezek közül jó néhány kezd kisimulni, öbenne mégis görcsös csomóvá állt össze, amit már reménytelennek látott kibogozni. Pedig utolsó hónapjában többeknek is nagyon őszintén feltárta gondjait, amivel nemegyszer – akarata ellenére is – súlyos terhet tett a másik vállára.

„*Nincs már célja az életemnek, sem reménységem az Úrban!*”- hallottuk a keserű fogalmazást. A Siralmak szerzője azonban nem áll meg ezen a ponton feladva mindent. Szeretne újra felkelni a földről. Azzal tisztában van, hogy ilyenkor az emberi segítség már nem elegendő, ezért az Úrra bízta magát. Nem csupán jóságát és kegyelmét reméli újra megtapasztalni, hanem egyfajta bizonyosság is él benne: „*nagy a te hűséged!*”. Ahhoz a bizonyossághoz nyúl vissza, amit a választott nép fiai oly sokszor megtapasztalhattak a reménytelen helyzetekben, akár az Egyiptomból való menekülésre, akár a pusztai vándorlás megpróbáltatásaira vagy a babiloni fogságból való szabadulásra is gondolunk. Gondjai között sokan imádkoztak érte, hogy „*feléledjen benne is a remény*”, amit halála után is folytattak, de most már Isten irgalmas szeretetét kérve számára.

Gábor testvérünk is tudatosan mélyítette hitét. Kezdetől tagja volt a szent Gellért imacsoportnak, betagozódott a bencés oblatikus közösségbe, majd örömmel szolgált akolitusként az Úr oltáránál. De

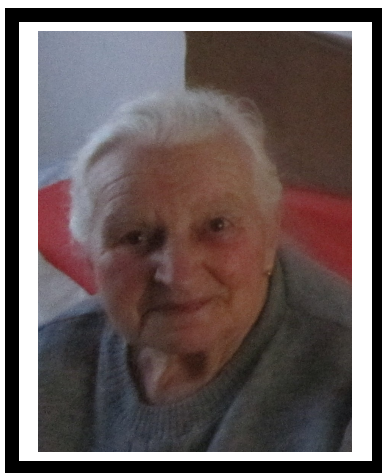
úgy tűnik, a végső bizonyosságot nem találta meg életében és fordult tragédiába a sorsa.

Amikor most búcsúzunk Gábor testvérünkől, Isten irgalmas szeretetében bízva tesszük, ahogy azt szent Benedek is megfogalmazta szinte végszóként Regulájában a Jócselekedetek eszközeinek felsorolása végén: „*Isten irgalma felől soha kétségbe ne essél.*”: Ő, aki ismeri a lelkünk nyomorúságát, bocsássa meg Gábor testvérünk bűneit és nagy irgalmában vegye őt szeretetének országába.

Amen

In memoriam Szentmihályi Irén M. Rita nővér

Június 6-án vettünk végső búcsút közösségünk oszlopos tagjától, Szentmihályi Irén M. Rita nővértől, aki az Isteni Szeretet Leányai Kongregáció tagja volt, és decemberben ünnepelte volna 50 éves jubileumát. Mivel a templomba járók közül sokan ismerhették, az alábbiakban önéletrajzából idézünk:

1925. május 10-én születtem Győrszentivánon. Földműves családból származom. Nyolcan voltunk testvérek. Én születés szerint a negyedik vagyok.

Az akkori Bencés rend a mi Kongregációnkat hívta meg Győrszentiván gyermekei tanítására, akik később az ifjúság vallásos

nevelésében is nagy szerepet töltöttek be. Megtetszett életük. M. Viola nővérhez többször is bementem és beszélgettem tervemről. Körülbelül 16 éves voltam, mikor szüleim tudtára adtam elhatározásomat. Ők hallani sem akartak róla, főleg anyám nem. Gyárba küldtek, hátha elfelejtem. Én pedig vártam az alkalmas pillanatot. Minden világi szórakozástól távol.

Mikor megtudtam, hogy nem kell szülői beleegyezés, 23 éves voltam. Akkor Antal M. Leontin nővér volt a főnöknő, megkértem, hogy segítsen elindulni. Ő a legnagyobb szeretettel vállalta, és 1948. március 9-én felkísért M. Irén Tartományfőnöknőhöz, akitől megkaptam a felvételt. Szüleim tudtára adva apám kijelentette, hogy dolgozó nővérnek nem ad. Iskolai végzettségem 6 elemi és 4 polgári volt. Így beirattak az akkoriban induló felnőtt esti tagozat dolgozók óvóképzőjébe. Értesítést kaptam rövid időn belül, hogy 1948. március 16-án jelenjek meg. Kipróbálták a hangom, és már ott is maradhattam tanítási órára. A tanulmány végzése miatt elhalasztották beöltözésemet.

1950-ben a szétszórás miatt gyári munkát választottam. A sok akadály miatt csak nagy titokban Szunyogh Xavér OSB atya három napos lelkigyakorlatát követve szentmise keretében történt a beöltözésem. Ezt megint hosszú idő követte, 1963. december 9-én tettem az első fogadalmat, Sashalmon. 1965-ben örökfogadalom Újpalotán, 25 éves jubileum 1988-ban Baranyai utcai házunkban. Voltak nagy és nehéz napjaim kintlétünk alatt, de ezek a dátumok megérték. Hivatásom mindig boldoggá tett és erőt ad életem minden napján. Elöljáróim és idősebb Testvéreim példás élete, mindenkor segítőkészsége könnyíti életemet, erősíti mindjobban hivatásomat. Arra kérem a jó Istent, védőszentjeimet és az összes szenteket, hogy segítsenek engemet és minden Testvéremet az öröklétben való találkozásra.

Kedves olvasóink eddigi támogatását, egyházközségünknek szánt adományait köszönettel vettük, és ezután is kérjük az alábbi számlaszámon:

**Alapítvány a győrszentiváni Keresztelő Szent János
plébániatemplom restaurálására**

Bankszámlaszám: 10918001-00000011-55270003

„HÁT ÉN IMMÁR KIT, 'MIT' VÁLASSZAK...?”

A címből nem sok derül ki abból, miről is szeretnék írni. Ez a magyar népdal azért jutott eszembe, mivel a folytatásban arról van szó, hogy kit is válasszak életem párjául, ami a régi időkben, bizony, egy életre szólt. No, itt azért nem erről van szó. Talán nem új keletű hír a kedves olvasó számára, hogy a 2013-as tanévtől az általános iskolák 1. és 5. osztályában kötelezően választható tantárgy lesz a hit- és erkölcstan (felekezetek szerint), ill. a világi erkölcstan. Mit is jelent ez a lehetőség? A döntés a szülők és a tanulók jogában áll, illetve már meg is történt az iskolai beiratáskor (áprilisban). Az előtte lévő tájékoztatón, ahol abban szerettünk volna segíteni, hogy mit is jelentene hívő szülőként a hittanra való beiratás, az érdeklődés elég csekély volt.

Álljon itt egy-két szempont amellett, miért illene a hit- és erkölcstant választanunk?

- mert a gyermek keresztelesekor ezt megígértük
- mert az otthon elkezdett vallásos neveléshez szükséges
- mert én is jártam hittanra
- mert én sajnos nem járhattam hittanra
- mert az általános műveltséghez hozzátartozik tudni a kereszténységről, Bibliáról
- mert az órarendi keret szerint, már nem a játék „rovására megy”, mint eddig

- mert a tekintélyt, engedelmességet értéknek tartja
- mert a személyes felelősség vállalásra nevel
- mert felkészít a szentségekre a közösség és az ismeretek által
- mert a hívő ember mindig számíthat Valakire

Természetesen, mivel órarendi keretek közt kap helyet a hit-és erkölcsstan, talán nagyobb jelentőséggel bíró tantárggyá válik. Így a hittanra járó gyerekek nem érzik úgy, hogy ők valamiből kimaradnak – hiszen társaik, akik a „világi erkölcsstant” választották, ugyanabban az időben tanulják azt. Ez a négy évig tartó felmenő rendszer biztosítaná azt, hogy mindenki az általa választott rendszer szerint évről-évre folytathatná megkezdett tanulmányait. Az elképzelés jónak látszik, de amiben nem egészen egyértelmű, hogy a nyilatkozat alapján a jelentkezés egy évre szól. Ez magában foglalhatja azt is, hogy lehetőséget biztosít az ide-oda járásra. Egyik éven hit- és erkölcsstanra járok (vagy esetleg addig, amíg elsőáldozásig eljutott a gyerek), utána elegendő a világi erkölcsstan is. Ennek kockázata bizony fennáll, és sokkal egyértelműbb határozat is születhetett volna. Ha valaki idegen nyelvet választ, ott sem megoldható, hogy ha nem tetszik az egyik, akkor évente mást választok. No, de reméljük, hogy a megkezdett hit- és erkölcsstan ismeretek adnak annyi motivációt, ami a folytatáshoz is elegendő lesz. A hittanoktatás felvállalja, hogy az etika által ismert válaszok közül kiemeli az istenhitre alapozottat. Úgy mutatja be Istent, Jézust, a Bibliát, és a rá hagyatkozó életet, mint (legalább 2000 éves) bevált tapasztalatot, amelyet érdemes követni, érdemes kipróbálni. A döntést, valamikor az ifjúkor tájékán, a hittanosnak magának kell meghoznia, de az évek alatt szerzett ismeretek, tapasztalatok segítségével lesznek ebben az életét irányító döntésben. Bizonyára még sok kérdést vet fel akár bennem, akár az olvasóban, hogyan is fog mindez a gyakorlatban megvalósulni, hiszen a hit- és erkölcsstan oktatását nem az iskolák alkalmazásában álló végzi, mint a „világi erkölcsstan”-tanítást. A heti egy alkalom nem biztos, hogy mindig elegendő a bensőséges kapcsolat kialakításához a diákokkal kapcsolatban. De úgy gondolom, a szándék mindenképpen jó, rajtunk is múlik, mit tudunk kezdeni a lehetőségeinkkel!

Adjon a Szentlélek elég bátorságot, leleményességet, ötleteket az ügy szolgálatához!

Markó Józsefné

Nagyböjti lelkigyakorlat

Egyházközségünk 2013. évi nagyböjti lelkigyakorlatát Lengyel Pál atya reguláris bencés oblátus vezette.

Az egymást követő három napon elhangzó elmélkedések témái lehetőséget adtak arra, hogy közelebb kerüljünk Istenhez a szeretet, a megváltás útján.

Három kérdés köré csoportosította Pál atya a tanítást.

1. Miért teremtette Isten a világot?

Isten szeretetből teremtette a világot és nem azért, mert szüksége volt rá. A világ élére az embert teremtette, aki még ekkor rendelkezett az ősi, Istentől kapott harmóniával. „Isten újra szólt: 'Teremtünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlóvá...' ’töltsétek be a földet és vonjátok uralmatok alá’... ” (Ter 1,26.28) Kaptunk az Úrtól a világ „birtoklásához” értelmet, felelősséget és szeretet, de ezeket az adományokat az emberiség nem tudta megfelelően használni.

Isten mindent az embernek adott, egyet kivéve, a jó és a rossz tudását, mai szóval az erkölcs és az etika szabályait. De az ember - Ádám és Éva - nem fogadta el azt a helyet, ahova Isten helyezett minket, többet akart, és a kísértésnek engedve megtörtént ez első bűnbeesés. Ezzel belső feszültség keletkezett, ami megszüntette a harmóniát, és a bűn sajátja, hogy exponenciálisan növekszik. A bűnök ellenére Isten nem hagyta magára az embert. Bent volt kezdettől fogva Isten tervében a megváltásunk. Elküldte szeretetből egyszülött Fiát, a mi Urunkat, Jézus Krisztust, aki engedelmes volt az Atyának a halálig, mégpedig a kereszthalálig. Ádám-Éva elbukott, mert Isten ellenére akart isten lenni, Jézus feltámadt és megdicsőült abban, hogy Ő felvette a szolga alakját. A teremtés és a megváltás is Isten mérhetetlen szeretetét mutatja, és azt, hogy a világ egyetlen értelme kell, hogy legyen a szeretetet megvalósítása Isten és ember, valamint ember és ember között.

2. Mi a szenvedés szerepe az ember életében?

„Ha Isten fia vagy...” - a pusztában a sátán mindig így kezdte Krisztus megkísértését. Az emberek talán legnagyobb problémája a szenvedés: ha nem lenne szenvedés talán egészen más lenne a világ. A sátáni mondatot átfogalmazva: ha Isten fia vagy, töröld el a szenvedést - kísérhetnénk az Urat. Jézus nem felelt a sátánnak, hanem

csendben elindult a kereszttúton, és engedte, hogy felfeszítsék. Pedig megszüntethette volna a szenvedést, a saját szenvedését is.

Az ember elvesztette a harmóniát az eredeti és a személyes bűn miatt, és a harmónia hiánya előbb, vagy utóbb szenvedést okoz. A bensőnkben lakozó értelem, akarat, érzelem és az istengyermekség feszültségben van egymással, ami lelki és gyakran testi szenvedést is eredményez. A szenvedésnek, a fájdalomnak megvan a természetes oka és szerepe: az, hogy az ember a testi és lelki egészségét karban tudja tartani.

Teilhard de Chardin jezsuita mondta, hogy az emberiség három legnagyobb problémája: a bűn, a szenvedés és a halál. Jézus ezekre is választ, orvosságot adott:

- A bűnből van megszabadulás a bűnbánat által,
- A szenvedésünkben maga Jézus szenvedése segít bennünket, értelmet ad a szenvedésünknek,
- A halálra a válasz pedig a feltámadás.

Minden emberi szenvedés, ha megfelelő lélekkel fogadjuk, akkor a megváltás része Jézushoz kapcsolódva. A szeretet nagyon szorosan kapcsolódik a szenvedéshez, ezt megtapasztaljuk gyakran életünk során. Az igazi szeretet mindig szenvedéssel is jár, gondoljunk a szülő-gyermek, a házastársak közötti kapcsolatra.

Jézus óta a szenvedésnek a jelképe a kereszt, aminek szimbolikus jelentése is van. Egy függőleges és egy vízszintes szár találkozik. A függőleges az embernek a vertikális vonatkozását ábrázolhatja, a magassághoz és a mélységhez való vonzódását, az égbe való törekvését, a föld és az ég kapcsolatát. A vízszintes az ember földi dimenziójának jelképe. A két szár az emberben metszi egymást. Amikor az emberben a földi vágyak találkoznak a magasságba való törekvéssel, az konfliktussal jár, ami gyakran szenvedést okoz.

Jézust két köztörvényes között feszítették keresztre. Ez önmagában is megalázó helyzet volt. A bal lator együtt csúfolódik, kísérti Jézust a katonákkal és a népséggel együtt: „Ha Isten fia vagy, szabadítsd meg magadat és minket is!” A jobb lator korholja társát: mi megérdemeljük a halált, de ez az ember nem követett el semmit. Majd odafordul Jézushoz: „Emlékezz meg rólam, ha országodba jutsz.” Ez már a hit megjelenése. Jézus válasza egyedülálló, mert egyedül ennek az embernek mondja: „Még ma velem leszel a para-

dicsomban.” Ilyet senkinek nem mondott sem Jézus, sem az Atya. Ilyen sokat jelentett, hogy Jézussal együtt viselte a kereszt gyötrelmeit, és az utolsó percekben oda tudott fordulni az Úrhoz. A mi szenvedésünk is lehet ilyen végső menedék.

3. A bűnbeesés és a megváltás után mi lehet az ember feladata?

Az eredeti ősi, Istentől kapott harmónia nem állt helyre bennünk. A názáreti Jézus programot hozott nekünk az Atyától. Az Isten országát hirdette meg Jézus, sohasem önmagáról, hanem mindig az Atya országáról beszélt. Mi is ez az Isten országa? Nem földrajzi fogalom, nem is politikai fogalom, hanem eredetileg az Isten uralma, az Ő elismerése: hogy elismerjem Őt Uramnak, és eszerint éljek. Isten nélkül nem megy a világ, az élet. Az a feladatunk, hogy Istennel együtt oldjuk meg a világ gondjait, ahogy a Miatyánkban is imádkozzuk: „Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod...” Vagyis Isten tervét hajtom végre életemben, életemmel. De nagyon messze vagyunk ettől, mert a magunk akaratát hajtjuk és a magunk országát akarjuk építeni. Láthatjuk is annak csúfos eredményét. Minden relatív lett. A pénz és a hatalom-központúság uralkodik a világban. Baritz Sarolta Laura domonkos nővér fogadalma előtt közgazdasági szakemberként dolgozott. Azon dolgozik most is a rendben, hogy a nyereség-centrikus gazdaság helyett egy ember-központú gazdaságot dolgozzon ki. Vagyis az a lényeg, hogy a megtermelt nyereség elosztása hogyan történik. Az emberek érdekében történik-e felhasználása? Azóta, amióta Ádám-Éva a jó és a rossz tudás fájáról evett, azóta az ember maga akarja az értékrendet kialakítani, pedig egyedül Istentől kell várnunk és elfogadnunk a jó és a rossz fogalmát. Isten országa az Isten ajándéka, de úgy, hogy nekünk is kell művelni. Ahogy eredetileg ránk bízta a világot az Isten, az Isten országának építését is ránk bízta, az Ő tervei, szándéka szerint.

Az alábbi evangéliumi szakaszok csodálatosan foglalják össze életünk lényegét. Egyedül csak Isten szeretetében megmaradva, az Ő tervei szerint élve jutunk el célunkhoz, Isten látására, az örök életre.

„Tanítványai közül, akik ezeket hallották, többen azt mondták: 'Kemény beszéd. Ki hallgatja?' Jézus azért a tizenkettőhöz fordult: 'Ti is el akartok menni?'” Simon Péter felelt neki: „Uram, kihez mennénk? Tiéd az örök életet adó tanítás.” (Jn 6,64.67-68)

Lillik Mária

Minek a házasság? Levente Péter és Döbrentey Ildikó lelki-derű-gyakorlata

A Házasság hete programsorozat záróalkalmaként Levente Péter és Döbrentey Ildikó (45 éves házasok) tanúságtételét hallgathattuk meg február 17-én, vasárnap a győri református templomban. Az ő evangélikus-katolikus házasságuk történetét.

Levente Péter - és a 7 milliárd emberből az az egy, akihez hajlandó **maximálisan alkalmazkodni**.

Döbrentey Ildikó - és az a férfi, aki **magasabb Nála és szereti az Édesanyját**.

Ildikó kb. 12 évesen fogalmazta meg ezt a két feltételt a későbbi párját elképzelve, és bár ebbe is valószínűleg mást is beleértett, beleérzett, később, persze, bővültek a feltételek. Bizony, már akkor sem volt könnyű megtalálni az igazit. Amikor 20 éves kora körül már kezdett aggódni, a Jóisten hamarosan egymáshoz vezette útjaikat.

Pétértől hallottunk az első találkozások történetéről, izgalmaról az ő felejthetetlen stílusában előadva. Néhány hónap után házasodtak össze, amikor tulajdonképpen már mindketten biztosak voltak a dolgukban, de mégis inkább Péter volt az, aki sürgette az esküvőt. Ildikóban pedig még ott volt valami megmagyarázhatatlan félelem. Talán a visszavonhatatlanság miatt: Esküt mondok! Egy életre! Menni fog? Akarom? Egy egész életre? Aztán **elképzelte Pétert karok és lábak nélkül, és akkor nyugodott meg, amikor mindezt végiggon-dolva, ki tudta mondani, hogy igen, Őt akarom, és akkor is kitar-tanék mellette**. Hányan gondolkodunk el ezen így a házasságkötés-kor?

Pétértől hallhattuk, hogy mennyire fontos a pontosság, megbízhatóság, **a közösség TEST-ben, SZELLEM-ben, LÉLEK-ben**. Amint megpillantjuk egymást, kialakulhat a test vonzalma, ahogy beszélgetni kezdünk, a szellemé, és ha többször is találkozunk, a Lélek közössége is. Hallhattunk arról, mikor mi a szerepe az erosnak és az agapénak, és ez hogyan változik. (Még ha házasságkötés előtt a testé is volt a főszerep, utána bizony kedves barátaim, az utolsó helyre csúszik. Bizony-bizony, nincs mit tenni!)

Elmondta, hogy bár nem ragaszkodtak mindenben a hagyományos szerepekhez, az otthoni munkákban bárki bármit megcsinált, de az alapok megmaradtak, vagyis amikor a **házasságukat vállalkozásnak képzelték el, mindig is Péter volt a vezérigazgató, Ildikó az egyetlen beltag, és a Jóisten a kültag.** Amikor ezt egy osztály előtt ecsetelték, egy hitoktató visszakérdezett, hogy ezt komolyan gondolták-e (a Jóisten, mint kültag) és miért, akkor azt mondták: "Azért, kedves hölgyem, hogy Ön is választhassa!"

Katolikus templomban katolikus esküt mondtak, de aztán a családi béke kedvéért leányuk 18 éves koráig evangélikus templomba jártak, amiről Ildikó vallomását hallhattuk: Igazi testvérként fogadta a gyülekezet, **nagyon sokat adott neki is ez a közösség,** itt tanulta meg a szabadimát, de azért visszatekintve azt mondta, hogy **bizony nem könnyű a vegyes párok élete,** és bár sokat adott bizonyos szempontból ez a helyzet, **sokszor egyszerűbb, letisztultabb, egyértelműbb lett volna az élet, ha ugyanazon vallás hívei.** De amikor a lányuk már felnőtt, és a maga útját járta, Ildikó egy lelkiatya segítségével egy életgyónás után visszatért a katolikus egyházhoz.

Péter elmesélte nekünk, hogy amikor házasságuk második évében kapott egy levelet az édesanyjától, amiben szerepelt egy becsmélő megjegyzés Ildikóra, ő minden programját lemondva azonnal utazott az édesanyjához. Felmutatta a levelet, és azt mondta: "Édesanyám, **én tavaly január 21-én megnősültem. Azelőtt Te voltál az egyetlen nő az életemben, de azóta csak az arab egyes vagy, a római egyes Ildikó. Róla vagy jót, vagy semmit!**

Azt hiszem ez a mondat, és a tény, hogy ő ezt annyira fontosnak érezte, hogy nem telefonált, nem halasztotta, azonnal ment, és tisztázni akarta anyukájával, nagyon sokat elmond az ő kapcsolatukról, szeretetükről, a tiszteletről, vagy talán épp arról, hogy igen, ő valóban „levált” az édesanyjáról, valóban a felesége volt számára az első. „Elhagyta apját, anyját, és feleségéhez ragaszkodott.”

Ildikó erre megjegyezte, hogy ő viszont megkapta a Jóistentől azt a képességet, hogy **a rossz dolgokat elfelejti, csak a szépre emlékezik,** és fogalma sincs, hogy mi volt ebben a levélben. Azt hiszem, sokszor jól jönne mindnyájunknak ez a képesség, hogy sérelmeinket, fájdalmainkat félre tudjuk tenni. Ettől függetlenül megsz-

tották velünk nagy fájdalmaikat, veszteségeiket is, és beszéltek nekünk arról, hogy mindezt hogyan élték meg. Két gyermeküket veszítették el. Ildikó hozzátette azt is, hogy biztos volt értelme, szükségük volt rá, mert annyira konok, keményfejű emberek voltak mind a ketten, talán kellett valami, ami helyreteszi őket. Meggyőződéssel mondta: **A Jóisten nem úgy adja a megpróbáltatásokat, nehézséget, hogy próbálgatja, na ezt kibírod-e még. Csak olyat ad, mit elbírsz. Azzal hogy: „Húzd ki Magad, menj tovább! Elbírod!”**

Pétertől – megintcsak utánozhatatlan előadásmódban – hallhattunk arról, hogyan lesz **egy egész férfi, és egy egész nő egészséges kapcsolatából egy új egész, és hogy mennyire fontos az alkalmazkodás. Akár 3 generáció együttélése is lehet még jó is, a megfelelő hozzáállással, a kialakított szabályok betartásával és egy csipetnyi humorral.** Ezt valószínűleg a lányuk is így gondolta, mert első leánygyermekének nagymamája nevét, a ma már nem divatos Ilona nevet adta.

Hallottunk arról, **milyen jó lehet az, ha a szüleink házassága – jó! – példa lehet előttünk, és milyen jó lenne ilyen példává válni utódaink számára.** Ildikó látta ezt az édesanyján (aki sok évvel túlélte édesapját), hogy még jóval házastársa halála után is milyen nagy szeretettel, szerelemmel beszélt róla. **A Szerelem nem múlik el!** Mindig ideges leszek, ha ezt hallom és nem értek egyet vele! – mondta Ildikó. **Kedves fiatalok, ne higyjék el, bárki mondja is!** Persze attól is függ, mit értünk szerelem alatt. Ha csak a testi gerjedelmet, annak intenzitása, gyakorisága változik, bár az ereje annak sem, de ha azt a szeretetet, tiszteletet, azt az érzést, hogy ő a másik felem, és vele akarom leélni az életemet, akkor az nem múlik el a sírig, és a síron túl sem.

Elmesélte nekünk, hogyan váltak nagyszülőkké, azt az élményt, gesztust, amiről ő úgy érezte, hogy kialakult a kapcsolat közte és Ágost unokája között. Elmondta a véleményét arról, hogy **mit szabad, és mit tilos tenni a nagyszülőknek, ill. a szülőknek már onnantól kezdve, hogy gyermekük megházasodott.** Mi mindenbe nem szólhatnak bele, hogy igenis felelősséggel tartoznak az unokáért is (nem csak a kényeztetés a dolguk), a fiatal szülőket pedig csak bízni és dicsérni szabad, és bízni abban, hogy igenis megoldják a saját problémáikat. **„Az egyik a mi nevelésünk, a másik meg a vá-**

lasztottja, csak megbízunk bennük!” Nekik is végig kell menniük a házasságban azokon a folyamatokon, amin esetleg már a nagyszülők végigmentek, nekik is meg kell küzdeniük a saját harcaikat. (De az az ő problémájuk, az ő házasságuk!). Azt hiszem az eszményi nagyszülők ismerveit hallottuk – ennél jóval bővebben – és azt gondolom, hogy ha ezt így sikerül megvalósítaniuk, akkor le a kalappal.

Péternek és Ildikónak is megvoltak a maguk problémái. Péter elmondása szerint az ő életükben is volt 3 válási pont (ill. hetente kettő, de ő arról nem tudott), amikor Ildikó válni akart. Ildikó pedig hozzátette, hogy sosem mondott ilyet, hogy válni akar, csak azt, hogy ez így nem megy tovább. Le kellett ülni, meg kellett beszélni. Miniket, hallgatókat is a megbeszélésre ösztönöztek mindenféle problémával kapcsolatban. (Ha már van egy üres szobátok, összeházasodhattok, de ne az ágy legyen az első bútordarab, hanem egy asztal, ami mellett beszélgetni lehet, a másiknak meg rákönyökölve figyelni, és ha hanyatlana a buksi feje, akkor koppanjon, ébredjen, és figyeljen a párjára!) **Talán a legfontosabb a házasságban, hogy megbeszéljük a problémákat, és ne a lefelé vivő lépcsőfokokat járjuk be: megsértődés, bosszú, gyűlölet, válás, hanem a felfelé vivő lépcsőket, megbántódás (már az alapprobléma megfogalmazása is más), megbocsátás, megbeszélés, újrakezdés.** Akinek bármi baja van a másikkal, a „kifelé forduló” 24 órán belül, a „befelé forduló” 72 órán belül beszéljék meg, vagy különben felejtsek el! A mennybéli és pokolbéli pillanatokat mi teremtyük meg egymásnak itt a földön, odafenn a megbeszélés lesz!

A gyereknevelésről pedig csak annyiban esett szó, hogy az ember dumál, dumál, küzd, elmondja milliószor ugyanazt, aztán az ifjú talán olyan 18. életéve körül kezdenek jönni valamiféle visszajelzések, hogy na, az ősök talán nem hiába jártatták a szájukat, és ha 25 évesen megajándékoz bennünket a barátságával, baráti beszélgetésekkel, annál nagyobb ajándék nincs az életben. A gyermekünk barátságát elnyerni, az felér a Nobel-díjjal!

Ami még elhangzott, bár nem közvetlenül a házasságuk történetéhez kötődik, az az, hogy akár tanított, akár szórakoztatott, **bármilyen előadásra készült Péter, mindegyiknek úgy állt neki, mintha ez lenne az utolsó,** és mindegyiket ezzel az Édesapjától tanult imával kezdte:

„Uram, ne engedd, hogy én dumáljak, hanem kérd meg Szentlelkedet, hogy töltsön el, irányítsa szavaimat, hogy mindaz, mit mondok, hallgatóimnak ne rombolására, hanem épülésére szolgáljon!”

Ámen

Kisné Gyöngyösi Éva

Papszentelés Gazdagréten

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.” (Mk 16, 15)

A szentiváni ifjúság néhány tagja nem mindennapi eseményen vehetett részt a Gazdagréti Szent Angyalok plébánián. Három diakónust, három verbita szerzetest szentelt pappá Erdő Péter bíboros úr. Név szerint: Sebastian Tengan (akit a missziós táborokból többen ismerünk), Hurgoi Sándort és Kponor Lawrence Kwasi.

Számomra a liturgia legmeghatóbb része a Mindenszentek litániája alatti leborulás volt, amivel a szentelendő kispapok kifejezték teljes önátadásukat Istennek és hogy egész életüket a rájuk bízott lelkeknek szentelik.

A három Missziós atyából ketten (Sebastian és Sándor) Magyarországon folytatják hivatásuk teljesítését, Lawrence pedig hazájában, Ghánában fogja terelni a rábízott lelkeket.

Nyári Ákos

Csatkai zárandoklat

Ritka alkalom, hogyha az ember saját erejéből eljut valahova. Ritka, de nagyon fontos lehetőség saját lelki és testi erőnket egyszerre növelni, és bár lehet, hogy a végére már meg sem tudunk moccanni, mégis valamiért senki sem morgolódik, hogy „Minek is kezdtem bele” vagy hasonlók. Azt hiszem, talán ebben különbözik egy zárandoklat egy szimpla túrától.

Apukám, testvérem és én először indultunk el erre a zárandoklatra. Bár az elején féltem egy kicsit (főleg a felkeléstől), de rájöttem, hogy ez teljesen felesleges, mert igen fáradtak voltunk, és fáztunk is a hajnali órákban, de valahol mégis teljes szívünkben örültünk, hogy belevághatunk ebbe a megpróbáltatásba. Annyi bizonyos, hogy amint nekikezdünk a zárandoklatnak, már nem is éreztünk semmit, beszélgettünk, nevettünk és nagyjából így ment addig, míg egy göcsörtös, köves, hosszú útra nem értünk. Itt már azért mindenki érezte a lábát, s kicsit nehezen állt fel a pihenőből, de ekkor elkezdtek imádkozni a rózsafüzért, és mentünk, és mentünk, és észre sem vettük, hogy már háromnegyed órája gyalogolunk. Egyszerűen azért, mert abban a háromnegyed órában végre nem csak magunkra tudtunk gondolni, hanem teljes figyelmünket az Úrnak tudtuk szentelni. Az út egy későbbi szakaszán az atyával erről is beszélgettem, és ő ezt mondta: „Elképesztő dolgokra képes az ember, nézd, most már 5 órája csak gyalogolunk” – és tökéletesen igaza volt. Ha az ember kitűz maga elé egy célt, és tiszta elhatározásból elindul a cél felé vezető ösvényen, akkor Isten megsegíti, és eléri célját.

Talán egy hosszabb zarándoklatnak legnehezebb része az utolsó szakasz. Ez itt sem volt másként, igaz, beszélgettünk, de lábunk egyre jobban elnehezült, egyre lassabban vettük az emelkedőket, és végül elértünk az utolsó pihenőhöz. Bár eléggé hátul voltunk, leültünk egy fa árnyékába, viccelődtünk, s kielemeztük kinek mije mennyire fáj. Mikor aztán az utolsó lemaradt csoport is megérkezett, fájó végtagokkal ugyan, de megújult lelkesedéssel indultunk a templomhoz és a forráshoz. Leértünk, és az anyukám, a mamám és a kistestvérem már várt ránk. Mindhárman lerogytunk egy padra, és ki-ki elmerült a saját gondolataiban. Aztán mikor egy kicsit összeszedtük magunkat, a testvéremmel lementünk a forráshoz.

Körülbelül háromnegyed óra múlva elkezdődött a mise. Itt minden úgy ment, mint ahogy az egy misén lenni szokott, kivéve, hogy a zarándokzászlót hozók mondták a könyörgést, na meg persze az is egy különlegesség volt, hogy míg a kistestvérem a fémajtó ki-be csukogatásával foglalatoskodott, addig az ott élő gyönyörű fehér bundájú kutya felajánláskor átsétált a templomon, ezen sokat derültünk.

Az én személyes élményem tarka, és sokszínű képet fest le a csatкаи zarándoklatról. Legyalogoltuk, megcsináltuk és egy nagyon örömteli és lelkiekben gazdag szombatban lehetett részünk. Így, hogy tudom, milyen ez a zarándoklat, csak egyvalami ötlík az eszembe: az, hogy jövőre is át akarom élni ezt az élményt.

Kiss Rebeka

Családnapi Szentivánon

2013. június 1-én került sor a Pannonhalmi Területi Apátság által Győrszentivánon megrendezett családnapra.

Nagy Lajos diakónus köszöntő szavai és technikai információi után a kisebb és nagyobb gyerekek csoportos foglalkozásokra indultak, hogy szakképzett nevelőkkel együtt töltsék a délelőttöt, ezáltal lehetővé tették szüleiknek, hogy teljes figyelmüket az előadásra fordítsák.

Az Úrtól való imádság közös elmondása után Várszegi Asztrik főapát úr bevezető fohása következett, melyben a családi közösségekért könyörgött, hogy a családok erényekben és szolgáló szeretetben a Szent Család példáját kövessék.

A Főapát úr előadását azzal kezdte, hogy a családnapok célkitűzése kettős:

- személyesen, szemtől-szemben találkozunk, elmélyítsük kapcsolatainkat és tudjunk örülni egymásnak.

- a meghívott előadók révén olyan speciális területek – nevelés, férfi-női kapcsolatok, társadalomhoz való kapcsolatok - kerüljenek előtérbe, amelyekből segítséget kapunk a mindennapi életben.

A külvilág hihetetlen nagy befolyással van ránk: információs társadalomban, egyfajta „információs sokk”-ban élünk. Láthatjuk, a világ más irányba megy, mint mi. Mi keresztények, akik eljárunk templomba, találkozunk a Biblia világával, világképével, másképp gondolkozunk, mint a többiek. A keresztény embernek szilárd meggyőződése, hogy Isten teremtette a világot, ez a mi biztos vonatkoztatási pontunk. Isten saját képére és hasonlatosságára teremtette meg az embert. Ez azt jelenti, hogy bár bűnösök vagyunk, mégis nagyon sok isteni, pozitív vonás is van bennünk. Az ember teremtésénél rögtön azt olvassuk, hogy férfivá és nővé teremtett bennünket. Ez a gondolkodásmód meghatároz minket. Tapasztalhatjuk, hogy Európában milyen küzdelmek, feszültségek, vannak, mert az emberek nem így gondolkodnak. Ez a másfajta gondolkodás túllép azon, hogy Isten férfit és nőt teremtett, és a kettő a házasságban egy testté lesz, amely a család maga. Megjelentek a civilizációs betegségek: nemek cserélődnek, férfi-férfi, női-női kapcsolatok keletkeznek, melyet egyenjogúvá akarnak tenni a családdal. A világ rossz irányba megy,

és a kérdés, hogy ez az irány megváltoztatható-e? Erőszakkal semmiképpen sem, amit erőltetnek – tapasztalatból is tudjuk –, az nem megy, sem a társadalomban, sem a családban. A Biblia – ez a csodálatos „képeskönyv” – a maga történeteivel, tanításával a mi tankönyvünk. Ennek alapján egyetlen dolog működik: a PÉLDA. Ha anya és apa jó példát mutat hitben, erkölcsben, hazaszeretetben, kommunikációban, annak meg lesz eredménye. Adjunk olyan példát a társadalomban, családban, hogy az követésre méltó legyen. Azért gondolkozunk másként, mert olvassuk Isten szavát a Bibliában, de ebből nem következhet felsőbbrendűség vagy gőg. Sose kezeljük le a másik embert. Vallásos meggyőződésünkéből származhat az, hogy a társadalmi gondokat, bajokat a valóságnak megfelelően értelmezzük, és mivel tudjuk a jó példa hatását, ezzel a tapintatos szeretettel közeledjünk a másik ember felé. Ahogy Ferenc pápa úgy fogalmazza meg ezt, hogy Jézus Krisztus ismerete csodálatos öröm, de ezt nekünk alázattal kell közölnünk a világgal.

Főapát úr elmondta saját tapasztalatát, hogy a ma fiataljait már szinte semmi nem érdekli: még a saját karrierjük sem. Ez nagy baj, az élet nem lesz kíméletes hozzájuk, nekünk kell a gyerekeket az életre felkészíteni. El kell mondani nekik, hogy az életben számos kihívás van. Nem lehet úgy gondolkodni, hogy mindig eltartanak bennünket, mindig igazunk lesz. Ha a családban nem kapják meg a hitbéli támogatást, ha csak jólétet ígérnek, akkor a következő nemzedék sok problémával fog szembenézni. Azonban a „lila fejű”, piercinges gyerekek is elfogadásra vágnak. Őket sem szabad lenézni, kirekeszteni, hanem – ha van rá mód – meg kell szólítani. Egy felnőtt is köszönhet a gyereknek, nem úgy, hogy jó napot, hanem a maguk módján: „helló”-val. A világ a keresztények számára nem a botránkozás területe, hanem a kihívásé és a meghívásé. Az ítélezés álljon távol tőlünk! A kereszténység és az intelligencia összetartozik. Elsősorban a szív intelligenciája. Például politikai célkitűzéseket, pártokat, társadalmi formációkat nem keverünk össze az Isten országával.

Jó 20 éve, a rendszerváltáskor azt gondoltuk, hogy a kereszténység visszatér, újra tele lesznek a templomok. De nem ezt tapasztaljuk. Magyarország egy nagyon bonyolult összetételű társadalom a maga nagyon elvilágiasodott gondolkodásmódjával. Keletről száműzték a kereszténységet, nyugatról jólétet ígérnek. E kettős ha-

rapófogóban nehéz helyzetben vagyunk. Egyre kevesebb a megkeresztelték száma. Ha nem akarunk esküvőt kiszolgáltató egyház lenni, akkor egyre gyakrabban az esküvő előtt keresztelest, bérnáltatást kell tartani, mert egyik, vagy mindkettő fél még nincs megkeresztelve. Őket sem szabad megítélnünk, mert nem kapták meg azt a neveltetésükben, amit mi megkaptunk. Nagy szeretettel és alázattal kell velük törődni. Mi Jézus Krisztus követői vagyunk. Ha Jézus Krisztus hite, ismerete öröm és szabadság számunkra – és nem csak rituális kényszer -, akkor ezt tovább kell adni a családban, a munkahelyi, a falusi környezetben. El kell mondanunk, adott esetben vigasztalunk, utat mutatunk a másik embernek.

Egy rövid szünet után párbeszédre is lehetőség volt. Hozzászolt András testvérünk, aki a kismegyeri egyházközségéletéről beszélt. Feladat van, de további energiát kell fektetni az emberek látogatásába és hívogatásába. Főapát úr javaslata: nekünk tovább kell lépni a belterjes gondolkodásmódból. Ne csak a templomba járókkal tartunk kapcsolatot. A keresztények szövetsége nem vérszövetség, hanem testvéri közösség. Menjünk el a testvérekhez, akik támogatták a templom építését, és hívjuk őket szentmisére.

Ciprián atya hozzászólásában elmondta, hogy az iskolákban a gyerekek 52 %-a hittant, 48 %-a erkölctan választott, Ezek szerint a magyar nép már nem igényeli, hogy hittel átítatott erkölcsös legyen, hanem csak erkölcsös. A válasz: nem csak a statisztika és a százalék a lényeges, Isten egy maroknyi néppel is tud mit kezdeni. Fontos, hogy mindegyik egyházközségnek meglegyen az élő hitű közössége. Nagy felelőssége ez a főapátnak, a papoknak, és a híveknek is. Legyünk készen arra, ha valaki a reménységünkről kérdez bennünket!

Bár a betervezett előadások ezen a családnapon elmaradtak, reményeink szerint ősszel pótolva lesznek, mégis elmondhatjuk, hogy nincs hiányérzetünk. Főapát úr előadásában megfogalmazott gondolatok vezérfonalával tértünk haza: kereszténynek lenni annyi, mint megszólítani a másik embert, tanúságot tenni a bennünk lévő reménységről és utat mutatni az Isten által kijelentett értékrend szerint.

Köszönjük Asztrik atyának az előadást, a rendezőknek a szervezést, az iskolának a befogadást és a vendéglátást.

Markó József

Jók ezek a padok!

A fenti mondatot egy szentmise után hallottam, miután az egyházközségi képviselőtestület elhatározta, hogy a templomban lévő padok helyett újakat csináltatunk. Akkor elgondolkoztam ezen a megállapításon. Valóban, a célnak megfelelnek. 45-50 percet ki lehet bírni, még ha kényelmetlen is az ülés bennük. Sok évig jó volt, még sok évig jó lenne. Tudom, rengeteg helyen - még ha ilyen szüette padok vannak is - gondolni sem mernek a cserére, mert fontosabb a beázás megszüntetése, vagy – mint egyik ismerősömtől hallottam – a bejárati ajtó cseréje. De még arra sincs pénzük.

Próbáljunk meg utánanézni, hogy a templomi padok mikor készültek. Ehhez Ráczkevi Istvánné „A Győr-Szentiváni Templom története” című munkáját hívom segítségül. Az 1862-es év bejegyzésénél ez áll: „Mindkét oldalon új padokkal bővült a templom.” Tehát bővült, a padok zöme azonban már megvolt. Ezek az új padok valószínűleg az utolsó padok lehetnek, hiszen ezeknek a padvégeknek a mintája eltér a többitől.

De menjünk tovább! Az 1889. évi bejegyzésnél ezt olvashatjuk: „A padok végig a tulajdonosok költségén megfestettek, került az egész festés 90 frt-ba.”

Egyetlen mondatból mennyi mindent megtudunk! Először is azt, hogy 1889-ben a padok már olyan kopottak voltak, hogy újra kellett festetni. Másodszor, hogy egy padot egy-két család megvett és csak azt használhatták. Hogy a 90 forint mennyit ért, azt most ne boncolgassuk.

Azóta eltelt csaknem 125 év. Ha most valaki beül valamelyik padba, láthatja, hogy mennyire szüette, főleg az alsó része. Pár évvel ezelőtt több mint egy tucat térdeplőt kicseréltem, mert repedtek, törtek voltak, de ez csak tűzoltás volt. Ekkor a képviselőtestület úgy határozott, hogy a térdeplőket kicseréltetjük. Ez meg is történt, mégpedig olyan térdeplőket készítettünk, amiket a könnyebb takarítás érdekében föl lehet hajtani. De ekkor már megállapítottuk, a padok lábai annyira korhadtak, hogy a lerögzítésük eléggé bizonytalan, hiszen ha leülünk, több pad is billenik a súlyunk alatt.

Ezt megelőzően az állam kárpótolt bennünket, amiért 1949-ben az apácázárdát és az iskolát államosították. Ehhez a pénzhez a

lekötés miatt mostanáig nem nyúlhattunk. Mivel ez a kötöttség most feloldódott, az egyházközségi képviselőtestület úgy döntött, hogy a padokat kicseréltetjük, és egyben a templom fűtését is megoldjuk.

A barokk templomunkba természetesen nem modern padok kerülnek, hanem szinte ugyanilyen padvégekkel, de kissé kényelmesebbek. Pár héttel ezelőtt egy mintát készítettünk, melyet a hívek ki is próbálhattak és véleményüket figyelembe véve, a tervrajzot módosítottuk. Az itt közölt ábrán látható az eredeti pad formája és a módosítás is. A gyártás elindult, a karácsonyt már az új padokban ünnepelhetjük. Bízunk benne, hogy unokáink, dédunokáink hálás szívvel gondolnak majd ránk, hogy egy ilyen nagy gondot levettünk a vállukról és 125 év múlva majd csak az újrafestés lesz a gondjuk.

S.

Ismét kuktatábor

A szentiváni plébánia történetében nem ez az első alkalom, hogy a nyári szünetben az éhes ifjak „megkóstolhatják” az ételkészítés folyamatát is. Azt eszik, amit főznek.

A 2012. évben nem volt elég jelentkező, ezért a tábor elmaradt. Bízunk benne, hogy idén többen lesznek akik szeretnének saját maguk által készített ételeket megkóstolni, és talán másokat is megkínálni!

A főzés olyan tevékenység, ami akkor sikeres, ha utána nem marad más, csak a szennyes edény. Ezt az élményt, a „letarolt” asztal látványát az élvezi igazán, aki szeretettel főzött. Rajta ifjak! Fakanálra föl! Várunk benneteket az idej kuktatáborban 2013. 07. 11-12-én! Jelentkezni lehet a plébánián.

Gondolatok egy színelőadás nyomán

Áprilisban volt szerencsém a Nemzeti Színházban látni Shakespeare A velencei kalmár című darabjának átiratát. Kis fenntartással mentem, mert az átiratokról nincsenek jó tapasztalataim. Néha az eredeti műhöz a címen kívül semmi közük sincs, ilyenkor persze felvetődik, hogy a szerző miért is nem írt új címen új darabot. Szóval: nem szeretem a korabeli színművek szövegének, díszletének, jelmezének modernizálását. Ez az előadás azonban kellemes meglepetés volt: remekül eltalált modern díszletek, jelmezek, mértéktartóan aktualizált jelenetek mellett szalonképes szöveg egy-két vulgáris kifejezéssel, vagy jelenettel, aminek azonban volt dramaturgiai jelentősége.

A velencei kalmár történetét – gondolom – sokan ismerik. Antonio kezességet vállal barátjának, Bassanionak, aki 3000 dukát kölcsönt kap a zsidó Shylocktól. A pénz vissza nem fizetése esetén a zsidó vigaszdíja az, hogy egy font húst kivághat a kezes testének bármely részéből. A fordultatos történet során a szerző rávilágított a Shakespeare által már feszegetett kérdésekre, s közben a mai élet problémáit is érintette: zsidó - nem zsidó gondolkodás különbsége, a melegek növekvő jogai, az adósok kivételezett helyzete a kezesek kárára (a törvény segítségével), általában bármely ember felsőbbrendűségi tudata másféle (vallású, színű, kultúrájú) emberekkel szemben. Nagyon finoman beleszótták az előadásba a kritikát mindenki felé. Bemutatták, milyen alávaló módon tud beszélni egy nép a másikról, de azt is, milyen aljas az, akiben nincs emberség, csak a törvény betűit mutogatva behajtja követeléseit, akkor is, ha mások belepusztulnak. Hallottuk a velencei ifjak bántóan durva zsidó vicceit, ugyanakkor láttuk azt is, ahogy Shylock Sabbath napján még egy ládikát sem nyit ki, hiszen nem dolgozhat, de a kamatra adott pénzét nyugodtan fialtatja, mert azzal nem kell nyúlnia semmihez. A szerző nem áll senki pártjára, de az elhangzó mondatok fájdalmas igazságként hullnak a nézőkre. A színdarab végén Shylock egyik büntetése, hogy erőszakkal megkeresztelik és „szeretettel” adják neki a Péter nevet, kedvesen, mintegy kereszténynek tekintve őt. Érezhető, hogy ez a szertartás olyan neki, mintha belőle metszettek volna ki egy darab húst. Majd magát összeszedve, korábban kitagadott lányával

elindul, és lassan belevesznek a ködbe. Közben a néző ezt a mondatot hallja: Együtt kell élnünk... ha tetszik, ha nem, együtt kell élnünk.

S hogy miért jutott eszembe ezeket leírni? Mert igenis együtt kell élnünk, nekünk, rokonoknak, szomszédoknak, kollégáknak, barátoknak, jó és rossz ismerősöknek, családtagoknak, hívőknek, nem hívőknek, pogányoknak, más vallásúaknak, cigányoknak, zsidóknak, fehéreknek, négereknek, mind, mind együtt. És ha a magunk hite szerint minden vasárnap elmormogjuk a szentmisén: „Legyen békeség köztünk mindenkor!”, de közben felebarátunkat lenézzük, leszóljuk, átnézünk rajta, kicsúfoljuk, fölébe emeljük magunkat, gyűlöljük, haragszunk rá és a bűnét, hibáját NEM BOCSÁTJUK MEG, akkor minek mormogjuk mindig ugyanazokat a fölösleges szavakat? Miért csapjuk be minden héten Istent és magunkat?

Szamosi Béláné

A Schneider család Szentivánon

Április 20-án vendégünk volt az üllői Szín-Játszó-Tér. 2012-ben a Liliomfi üllői előadásával kezdődött az együttműködés. Ők a Hyppolit a lakáj című közismert darabot hozták el nekünk. Akik látták előadásukat, tanúsíthatják, hogy fergeteges lendülettel, jókedvvel, odaadással játszották el a Schneider család életének kis epizódját.

Két évig készültek ezzel a darabbal, aminek a bemutatója decemberben volt Üllőn. A szereposztásból megtudhattuk, hogy családok szerepeltek: apa, fia, férj, feleség, és nem csak a huszonévesek képviselték korosztályukat, a kicsivel idősebbek is. Ők bizonyítják, hogy játszani jó, még akkor is ha az ember már kinőtt a gyermekkorból. Valahol legbelül, lelkünk legmélyén gyermekek maradtunk, és ez így van jól.

Előadás után a két színjátszó csoport még találkozott egy kis vendégség keretében. Új barátságok szövődtek és a meglévők megerősödtek. Az üllői művelődési ház igazgatónöje és a darab rendezője is, Albert atyának átadta ajándékukat, egy tulipánfa csemetét. Egyházközségünk vezetőségének férfi tagjai másnap nagy lelkesedéssel el is ültették a plébánia előkertjében. Egy-két év alatt,

ha virágba szökken, hirdeti, hogy itt járt az üllői színjátszó csoport, aminek szívből reméljük a folytatását.

BM

A jövő kezdete

Eltelt egy év, s a Genesius Színjátszó Kör újból hív mindenkit a búcsú előestéjére, új darabjának bemutatójára. A megtörtént események alapján íródott könyv, és az abból készült A jövő kezdete c. film nyomán ismerhetjük meg a történetet, amely mai és hétköznapi. Bárhol történhet, hisz a szeretetlenség, s az egymásra nem figyelés világjelenség. A hiányt is hasonlóan igyekeznek az emberek betölteni: ital, drog, elfogadás nélküli kapcsolatok.

S jön egy kisfiú, s házi feladatában egymás megsegítésére szólít. Eddig a pontig sokan eljutnak, de ő továbblép. Hálálkodás helyett a jótett továbbadása a megsegített feladata. Nem is egy, hanem három másik embernek kell segíteni. Jócselekedet-piramisjáték. S mit indít el, elindul-e valami? A színdarab végére megtudjuk. Megtudjuk? Ahhoz tovább kell gondolnunk.

Gyakran teszünk kisebb nagyobb dolgokat a körülöttünk élőknek. Megköszönik, hálásak, vagy nem, de mindketten továbbmegyünk. A jót tevő elégedettséggel a szívében, s ezzel már meg is kapta jutalmát, az elfogadó örömmel, s talán kis keserű szájjal. De Trevor, a kisfiú ötletétől az adakozó kérő lesz: jótettet kér, nem is egyet, hármat. Nem könnyű, kimondani ezt a kérést. Próbáltam, nem tudtam kérni a továbbadandó segítséget, az „Add tovább-mozgalmát”. Hiszen kiszolgáltatom magam. Kinevethetnek. A megsegített ember viszont lehetőséget kap, adhat, s ez egyben a köszönete is. Mennyivel szebben alakul így a kapcsolat. Ez sokszor nem jut eszünkbe, pedig nincs az a nyomorult helyzetű ember, akinek ne lenne mit adnia a másiknak.

Sikerülhet ez, ha bátrak vagyunk. Az előadásra sok szeretettel várunk mindenkit június 21-én este 7 órakor a moziban! Merítsünk együtt bátorságot és elhatározást.

Genesius Színjátszó Kör

Eseménynaptár

Június 21-én este 7 órakor a **Genesius Színjátszó Kör A jövő kezdete** c. darabját adja elő a Duna filmszínházban.

Június 22-én este 7 órakor **taizé-i imaóra** lesz a templomban.

Június 23-án a 10 órai szentmisében lesz a **Bérmálás**, ekkor tartjuk templomunk **búcsúját** is.

Június 24-28. **Etika- és focitábor** a plébánián.

Július 1-5. **Mesetábor** a plébánián.

Július 11-12. **Kuktatábor** a plébánián.

Július 27-én 50 km-es gyalogos **zarándoklatot** szervezünk **Csatkára**.

Augusztus 5-9. **Angol- és kézművestábor** a plébánián.

Augusztus 14-én, **Nagyboldogasszony vigiliáján** este tíz órától szentségimádást, majd éjfélkor ünnepi szentmisét tartunk a templomban.

Augusztus 19-24-ig tartjuk az **elsőáldozási felkészítést** a plébánián.

Augusztus 20-án, **Szent István királyunk ünnepén** a tízórás szentmisét a telepi óvoda udvarán tartjuk.

Augusztus 20-án este 7 órakor a Genesius Színjátszó Kör bemutatja **A vasmacska kölykei** c. **színdarabját** a Duna filmszínházban.

Augusztus 25-én a tízórás szentmise keretében lesz az **elsőáldozás** templomunkban.

Szeptember 12. fél kilences szentmise: **Veni Sancte**

Felelős kiadó: Szalóky Albert OSB

A Szerkesztőbizottság tagjai:

dr. Ponty Krisztina, Markó Józsefné,

dr. Galavics Krisztina,

Szalóky Albert OSB, Szabó Csabáné,

Szamosi Béláné